

כוסכים

שימורי סרטים במכוני יופי

כל מי שמחמצא בענף הקולנוע יודע שהבשורה החדישה לעשור הבא נושאת את השם: קאסטה.

אכן, מן הרגע בו הוחל בשימוש, בכל מיני מקומות בעולם, של קאסטות, בהן אפשר יהיה להקליט לא רק מוסיקה אלא גם סרטים, מתכוננים כולם לשינוי הגדול העומד לקרות בתעשייה המכנה את עצמה — האמנות השביעית.

אבל ישנם המתכוננים, וישנם העושים. בין האחרונים נמנית השחקנית הצרפתייה ז'אן מורו, אשר כנראה ניחנה לא רק בכשרונות דרמטיים ניכרים, אלא גם בכוח מיסחרי מפותח. העלמה מורו כבר החלה בייצור הפצת תוכניות מיוחדות, מוקלטות על קאסטות, במסגרת חברה אשר הקימה יחד עם בעלה לשעבר, ז'אן לואי רישאר (אשר ביים אותה במאסה הארי) ועם הפירסומאי כריסטיאן ג'יון, אשר רכש נסיון בבימוי סרטי פירסומת.

המלות וסיגוריות. כצעד ראשון להפצת שימורי הסרטים שלה, אותם היא מפיקה ושני שותפיה מביימים, פנתה העלמה מורו אל שטח המוכר לה היטב: מכוני יופי ובתיאופנה. במקומות אלה אפשר יהיה לחתור, תוך טיפול לשיפור אישיות האשה, בתוכניות מיוחדות במינן, הנמשך כות שעה והמשולבות ברבע שעה פירסומת. כדי לקבל מושג במה המדובר, הנה תוכנה של המהדורה החודשית הראשונה של ירחון הקולנוע המשומר בקאסטה:

לאחר הקדמה של ז'אן מורו, המגישה את כל הסרט, מציגים —

● ויכוח ער על בעיות ההפלה בצרפת (שהיא ארץ קאתולית). כאשר בין הדתות מתווכחים נמנית גם הסופרת הידועה, וידידתו שנים רבות של ז'אן פול סארטר, סימון דה-בובואר.

● השחקן במאי קלוד ברי מראה כיצד אפשר לנתח אופיו של אדם לפי הדרך בה הוא מעשן.

● פרנסואא סגאן מציגה ספר שמצא חן בעיניה, אבל משום מה לא הגיע אל הציבור הרחב.

● פרנסואא טריפו על סרטו החדש, ז'אן מורו עצמה מספרת על שהותה בהוליווד, ועל חלוקת פרסי האוסקר.

● הרעיון של מורו ושותפיה התקבל כינאי תיים בהתלהבות רבה. מכוני היופי שמחיים להציג את תוכניותיה, המפרסמים משלישים לכיסה 6000 דולאר לחודש עבור כל שלושים שניות ממונה היקר, ואינם נבהלים אפילו כאשר מסבירים להם בנימוס כי המחיר עומד לעלות בד בבד עם הגברת הדרישה.

הסרטה

פורטנוי

ומוסר העבודה ברומא

מה קרה לצוות המסרטים של עלילותיו של פיליפ רות, מה מעיק על פורטנוי

חופשי וגא

במכרות הפחם

קס (פאריס, תל-אביב, אנגליה) — זהו אחד הסרטים הפחות רגילים והיותר מעניינים אשר

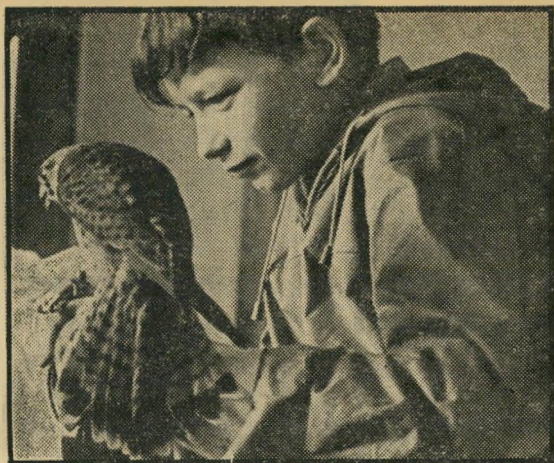
הגיע לאחרונה לארץ.

אין בו אהבה, אין בו ערום ואין בו קרבות מרהיבי עין. זהו בסך הכל, סיפורו של נער בן 12, בעירת-כורים בריטית בצפון, הגדול באווירה קשוחה ואכזרית. כל אחד, אמו, אחיו הגדול, חבריו ללימודים, דואגים בראש וראשונה להצמם, והחום האנושי הוא תכונה לא-מצאונית.

על רקע זה נוצר הקשר שבין הנער (דויד ברדלי) לבין גוולניצ'יס, המקבל את השם — קס. האהבה והמסירות של הנער לנץ הקטן צריכות, כמובן, להוות את הניגוד המוחלט לטיפול אותו מקבל הנער עצמו. למשל, עצם ה"עובדה" שהנער, הרוצה ללמד את הנץ הצעיר לעוף, ועם כל אהבתו אליו עומד על כך שהציפור תהיה "חופשית וגאה" ממש כפי שהועיד אותה הטבע, מוכיחה את עומק רגשותיו של הנער, אשר למד לאלף נצים מתוך ספר שסחב בחנות המקומית.

אולם, לא פחות מרתקות מן הקשר בין הנער והנץ, הן תגובות האנשים סביב התנהגותו של הנער. בהיותו שקט ומכונס בתוך עצמו, הוא חריג ובתור שכזה, אין לו מקום בחברה. המורה לספורט מתנכל אליו, אחיו רודה בו, הב"ריו לועגים לו, משום שאינו יודע בדיוק מי אביו. ואילו הוא, דרך החוויה של גידול הנץ, עובר את תהליך ההתגברות והחינוך שלא קיבל מאף אחד אחר, ובסופו של הסרט ניצב על סף הגברות.

מעלתו הגדולה והעיקרית של הבמאי קנת לוך, איש טלוויזיה, שעשה כבר סרט אחד בנוסח "כיוור המטבח"

הנער והנץ: בני-אדם פויה

(הכוונה ל"פרי מיסכנה" עם קארול וויט), שהוא יוצר את הרושם כאילו היה זה סרט תעודי: מצלמה שאינה תמיד יציבה, אבל מעניקה צילומים נפלאים עם ניגודים מדהימים בין נוף ירוק למכרות מפויחים; האנשים המתנהגים בחיסוס, בטבעיות מוחלטת, העדר כל קישוט והצטעצעות מיידי, כל אלה יוצרים אווירה בלתי-אמצעית משכנעת מאוד. הדבר מגיע לשיא במישחק הכדורגל המאלתר בבית הספר, כאשר המורה להתעמלות מעמיד פנים כמו היה בובי צ'אלטון, ומכריח את תלמידיו להצטרף לחיננא. בקיצור, סרט אנושי, אמיתי, סרט הפורץ את חומת האדישות, עם נער אשר מבטיח להגיע לגדולות.

השקדו הקטן

והחולם הגדול

פאוס הקטן והאלטי הגדול (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סיפורו של איש, אשר

תמיד עומד צעד אחד לפני ההצלחה הגדולה, המזל ממתין לו תמיד מאחורי הפינה, עתידו תמיד מזהיר, אלא שמשום מה הוא אף-פעם אינו צועד את הצעד המכריע, הוא אינו מגיע לפינה, והוא חי רק בהווה, כשהעיתיד ממנו והלאה. זהו סרט על האלטי הגדול, הרוכב על אופנועו ממירוץ מרופת אחד לשני, מדלג ממיטה אחת לשניה, ואינו יכול, או שמא אינו רוצה, להכות שרשים בשום מקום. "לא חשוב מה עשית, העיקר הוא היכן היית" זאת תורת חייו.

זהו גם סרט על פאוס הקטן, המשועל לאופנועים, אשר לא יצליח לעולם לתפוס את משמעות הנשמה הצוענית של האלטי. פאוס רוצה להצליח. הוא ישקוד, ויעבוד ויזיע, עד אשר יצליח.

האלטי הוא גבוה, רחב-כתפיים, יפה תואר, רברבן וביטוח בעצמו. הוא מפצה את עצמו בדמיונות-שווא, על כל מה שאינו משיג בחיים. פאוס הוא קטן, מכוער, ביישן ועקשן, והעולם, בסופו של דבר, שייך לפאוס ולא להאלטי. סידיני ("תיק איפקרס") פוירי, הבמאי הקנדי שעשה קאריירה באנגליה ונחטף על-ידי הוליווד, מגיש סרט זה בצורה מוזרה למדי. מאחר ורובו מתרחש במדינות הדרום בארצות-הברית, על מסלולי מירוץ עופשים ומאובקים, נוצרת גם אווירה בהתאם. אווירה של בטלה איטית, מהורררת, כמינהג אנשים תחת שמש לוהטת. הטיפוסים של

האלטי ופאוס: צוענים על אופנועים

האלטי ופאוס זוכים לתשומת-לב רבה, ובדיאלוגים שלהם יש חשיבות ניכרת לניב המקומי. דמויות-המישנה (חוריו של פאוס במיוחד) מעוצבות בדקדקנות רבה.

רוברט רדפורד הוא האלטי, העושה את כל מה שאפשר לעשות כדי להעלות את חמתן, ובכל זאת, חיובו וחת"נהגותו הספונטניים כובשים אותך. ואילו מייקל פולארד הוא פאוס קטן ורגיש בהחלט.

*** פרסי (בני-יהודה, אנגליה) — קומדיה בלתי-רומנטית על צעיר אנגלי שנאלץ, בעקבות תאונה, לעבור ניתוח השתלת אברי-מין.

*** השוטר אזולאי (הוד, ישראל) — הרפתקתו של שוטר שלומיאל שלא הצליח, בעשרים שנות שירות במשטרה, אלא להגיע לדרגת רב-שוטר. שייקה ארי פיר, בתפקיד הקולנועי הטוב ביותר שלו.

ירושלים

**** האדם השלישי (ארנון, אנגליה) — סרטו הקלאסי של קארול ריד על העולם התחתון בווינה המובסת, לאחר מלחמת-העולם השנייה. אווירה, צילום ומישחק מעולים. סצינת הרדיפה בתעלות הביוב היא בלתי נשכחת. אורסון וולס.

חיפה

*** חייל בכחול (אמפייתארטרו, ארצות-הברית) — הצבא האמריקאי משיד במדינת טקסס שבטי אינדיאנים בסרט בעל משמעות אקטואלית ברורה (ראה ה"נדון). הטבח הטופי לא יישכח במהרה, גם לאחר טיפול הצנזורה בסצינה.

עכשיו מקימים אנשי התעשייה באיטליה צעקות: אם המשטרה לא תכריח את הבריזונים, המנהיגים את הניצבים, להתנהג בנימוס, יברחו כל המפיקים הורים מאיטליה. אבל דאגתם מיותרת: צרות דומות מאוד מתרחשות היום, בצורה זו או אחרת, במרבית חלקי העולם.

זה לא מעיק רק על פורטנוי.

תהריך

תל-אביב

*** התמששות (פאר, ארצות-הברית) — פער הדורות באמריקה, כפי שהוא משתקף בעיניו של הציני מילוש (אהבתיה של בלונדיה) פורמן. קומדיה מלאה אהבת-אנוש והבנה דקה. כדאי לר-את.

*** לילה בקזבלנקה (גת, ארצות-הברית) — קומדיה ישנה, אבל עדיין מאוד מצחיקה, עם האחים מארקס. מומי חים שלא היה עוד כמותם למצבי אבסורד ודיאלוגים מטורפים.

נוי, כאשר עזבו את הארץ ועברו לצלם ברחוב הנצח, ויא ונטו, שבעיר-הנצח, רומא?

הפאר, ההדר והאנדרלמוסיה, הזכירו אמנם את הימים הטובים כאשר אנשי הר-ליבוד העשירים באו לפור כספים בלי חשבון. וזה בדיוק מה שהרגיז את אירגוני הניצבים שם (כן, גם ניצב בסרט זה מקצוע, וגם למקצוע הזה יש אירגון, וכמו באירגונים רבים, גם כאן שולטת היד הר-חזקה).

כאשר גילו הניצבים הרומאיים, סרט כזה יקר מוסרם אצלם בבית, ולהם לא יוצא מזה כמעט ולא כלום. לקחו את היוזמה לידים ויצאו לפעול. כהרף עין פשטו על ויא ונטו, ניצבו איתנים בפני המצלמות והודיעו: לא נוזו עד שלא נקבל שכר.

האיטלקים, המכירים כבר את הבעיה מתקרות דומות בעבר, הציעו לשלם ל-מוחים שכר יום-עבודה, ולשלוח אותם הביתה. האמריקאים, המנוסים עוד יותר בצרות מסוג זה, שכרו רק את מנהיגי הניצבים, החביאו אותם איש-על-בימת-הצילומים, כדי שלא יפריעו, ואילו המומן, ללא מנהיג, הלך הביתה.

מפיקה ז'אן מורו יפת, אך לא טיפשה